

Arrest

nr.199 457 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37 bus 12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtou van etnische origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Safisang, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent geboren op 28 augustus 1991.

Op 26 februari 2002 bent u beginnen werken voor IOM in de hoofdstad Kabul. De eerste vijf maanden werkte u er als tuinman. Daarna werd u opgeleid als onbewapende bewaker en werkte u er ook in die hoedanigheid. Tevens werkte u er aan de receptie.

In 2009 en in 2014 heeft u in de stad Kabul in een privé-instelling Engelse en ICT-lessen gevolgd.

Op 15 mei 2015 werd u ontvoerd door de taliban en geblinddoekt meegenomen naar een voor u onbekende plaats. Ze vroegen u waarom u dagelijks naar Kabul reisde. U vertelde er dat u er als

timmerman werkte. Echter, de taliban geloofden u niet en zeiden dat ze informatie hadden dat u met buitenlanders werkte en dat u een spion was. Hierna begonnen ze u te slaan en zeiden ze dat ze u zouden doden indien u niet binnen een paar minuten zou bekennen. Echter, u bleef ontkennen dat u voor de buitenlanders werkte. Vervolgens vroegen ze u een computer te repareren. U zei dat u als timmerman dit niet kon. Hierna werd u opnieuw geslagen. U zag er twee andere mensen onthoofd worden. Een talib zei dat ze geen bewijs hadden tegen u waarna ze u op 17 mei afzetten in Logar. U keerde terug naar uw huis waar uw vader u zei dat u werd vrijgelaten na bemiddeling door de dorpsouderen.

Tot 29 mei 2015 verbleef u in uw huis in uw dorp in Logar. Intussen ben u nog 2 keer naar het kantoor van IOM in Kabul gegaan om hen op de hoogte te brengen van uw problemen en om medische voorschriften van uw medicatie neer te leggen. Ze zeiden er u dat u niet meer naar het werk moest komen omdat ze u misschien opnieuw zouden ontvoeren. Vervolgens bent u van uw dorp naar Kabul gegaan van waar u uw reis naar Europa verderzette.

Op 28 juli 2015 diende u in België een asielaanvraag in.

Uw echtgenote en uw vier kinderen verblijven nog bij uw ouders in Safisang. Na uw vertrek was uw echtgenote op een dag op weg naar de kliniek in uw dorp wanneer ze werd gestopt door onbekende mensen wiens gezicht bedekt waren. Ze vroegen naar u. Ook is er op een dag een persoon naar uw huis gekomen om te vragen waarom u niet naar de moskee kwam.

U legt volgende documenten neer: uw taskara, 4 foto's, een kopie van een badge, 2 certificaten betreffende een cursus Engels, een certificaat betreffende een ICT-cursus, vier certificaten van het IOM dd. 07.03.2006, dd. 22.11.2007, dd. 30.09.2011, dd. maart 2013, 2 brieven van het IOM dd. 20.02.2007 en 21.06.2007, drie certificaten van UNDSS dd. 14.11.2006, 13.12.2010 en 31.05.2012, twee certificaten van de Rode Halve Maan dd. 1388 en sd., een certificaat dd. december 2010, een diploma middelbaar onderwijs, een dreigbrief van de taliban dd. 28.07.1436, een Belgisch medisch attest dd. 07.09.2015 en een enveloppe die opgestuurd is vanuit de Afghaanse hoofdstad Kabul.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u tot mei 2015 voor het IOM in Kabul heeft gewerkt.

Vooreerst moet worden gewezen op enkele inconsistenties tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS aangaande uw functies bij het IOM. In de DVZ liet u optekenen dat u als bewaker voor het IOM en het Rode Kruis in Kabul werkte (verklaring DVZ, punt 12). Op het CGVS daarentegen ontkent u dat u voor het Rode Kruis heeft gewerkt en stelt u enkel dat het Rode Kruis op het kantoor van IOM een opleiding Eerste Hulp had georganiseerd (CGVS, p. 10). Bovendien moet worden opgemerkt dat u op het CGVS stelt dat u de eerste 5 maanden als tuinman voor het IOM heeft gewerkt (CGVS, p. 9), terwijl u op de DVZ enkel verklaarde er als bewaker te hebben gewerkt. Deze inconsistenties zijn opmerkelijk.

Ook is het opmerkelijk dat u reeds rond augustus 2002 – toen was u net 11 jaar geworden – reeds bij het IOM aan de slag kon als bewaker (CGVS, p. 9). Het is vreemd dat IOM een dergelijk jonge persoon in dienst nam als bewaker.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u geen enkel overtuigend recent document neerlegt omtrent uw recente tewerkstelling voor het IOM. U legt weliswaar verschillende documenten betreffende uw werk neer die dateren van maart 2006 tot maart 2013 (zie documenten 6 tot en met 13) doch het enige document dat u neerlegt dat (mogelijk) dateert van na maart 2013 is een zeer onduidelijke kopie van een badge die geldig is tot 30 juni 2015 (document 3). Deze kopie is zo onduidelijk dat het niet is na te gaan of u daadwerkelijk de persoon bent die op de foto wordt afgebeeld. Bovendien betreft het slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

In verband met de verschillende documenten die dateren van maart 2006 tot maart 2013 zie documenten 6 tot en met 13) en waarmee u uw werk wilt aantonen, moeten nog een aantal andere vaststellingen worden gemaakt.

Zo moet worden gewezen op een spelfout in het certificaat van de Rode Halve Maan dd. 1388 (document 11). Meer bepaald wordt er tweemaal "Yauth and Volunteers Directorate" geschreven in plaats van "Youth and Volunteers Directorate". Het is opmerkelijk dat een bekende internationale organisatie tot tweemaal toe deze spelfout maakt.

In verband met de overige neergelegde documenten moet vooreerst worden vastgesteld dat deze enkel de naam "(S.A.)" bevatten doch geen foto van u of verdere identiteitsgegevens waardoor het niet vaststaat dat deze documenten over u handelen en niet over een naamgenoot van u.

Bovendien wordt in de twee door u neergelegde brieven van het IOM dd. 20.02.2007 en 21.06.2007 vermeldt dat u sinds 26 februari 2002 werkte als "Security Guard" (document 8), terwijl u verklaart er eerst 5 maanden als tuinman te hebben gewerkt (CGVS, p. 9).

In verband met de drie certificaten van UNDSS dd. 14.11.2006, 13.12.2010 en 31.05.2012 (documenten 9 & 10) moet een eigenaardigheid worden opgemerkt aangaande de tijdsperiode waarin u de betreffende opleidingen zou hebben gevolgd. Zo zou u op 14 november 2006 en op 13 december 2010 reeds een opleiding "Advanced Security in the Field" met succes hebben afgerond, terwijl u pas op 31 mei 2012 de opleiding "Basic Security in the Field II" zou hebben voltooid. Logischerwijze voltooit men eerst de basisopleiding om hier na een gevorderde opleiding te volgen.

Dezelfde opmerking moet worden gemaakt betreffende het certificaat dd. december 2010 dat stelt dat u toen de opleiding "Basic Security in the Field – Staff Safety, Health, and Welfare" heeft gevolgd. Dit staat in schril contrast met de vaststelling dat u reeds op 14 november 2006 een opleiding "Advanced Security in the Field" zou hebben gevolgd.

De vier foto's die u neerlegt (document 2), kunnen geenszins uw verklaard (recent) werk voor IOM aantonen. Op twee van deze foto's staat u in burgerkleden afgebeeld met telkens een vrouw en op de twee andere foto's staat u in burgerkleden afgebeeld met een buitenlander in uniform. Bovendien verklaart u dat u deze vrouwen veel heeft gediend en dat ze u als hun zoon beschouwen doch u kent hun naam niet (CGVS, p. 14).

De vier certificaten van het IOM dd. 07.06.2006, dd. 22.11.2007, dd. 30.09.2011, dd. maart 2013 kunnen evenmin aantonen dat u tot 2015 voor IOM zou hebben gewerkt.

Hetzelfde dient te worden gezegd over het certificaat van de Rode Halve Maan sd. dat enkel aantoont dat u op een onbepaalde datum een cursus Eerste Hulp met succes heeft beëindigd.

In verband met bovenstaande documenten waarmee u uw werk voor het IOM wilt aantonen, moet bovendien worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkele naam van een buitenlander kunt geven die in 2014 werkzaam was voor het IOM in Kabul, wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 11). Ook de naam Matthew Graydon doet bij u geen belletje rinkelen. Dit was nochtans de communicatiedirecteur voor IOM in Afghanistan in april 2015 (zie administratief dossier). Uw verklaring dat de 'security officer' had gezegd dat u ze niet bij naam mocht aanspreken maar bij hun nummer via de radio (CGVS, p. 11), kan geenszins deze onwetendheid verklaren. Immers, vooreerst staat Matthew Graydon met zijn naam en foto in de media waardoor het vreemd is dat u zijn naam niet zou mogen kennen. Bovendien kent u wel verschillende buitenlanders bij naam die in het verleden bij het IOM in Kabul hebben gewerkt. Zo vertelt u over Okeke Cece die in 2007 er heeft gewerkt (CGVS, p. 10 ; document 8). Ook weet u dat Marc Adams er 'security officer' was vanaf 2007 (CGVS, p. 11). Gevraagd naar Marco Boasso, stelt u terecht dat hij er hoofd van het IOM was (CGVS, p. 11 ; zie administratief dossier) doch u stelt dat hij in de tweede of derde maand van 2013 er is vertrokken en dat hij werd opgevolgd door Richard Skard (CGVS, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat ene Richard Danziger de "Chief of Mission" voor IOM in Kabul was in mei 2013 en in de lente van 2015 (zie administratief dossier). Aangezien u verklaart tot mei 2015 voor het IOM in Kabul te hebben gewerkt, is het vreemd dat u niet de correcte naam kent van het hoofd van IOM in Kabul waarvoor u zo'n twee jaar voor uw verklaard vertrek zou hebben gewerkt.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u tot mei 2015 voor het IOM in Kabul heeft gewerkt.

Aangezien uw verklaard werk tot mei 2015 de oorzaak is van uw ontvoering door de taliban kan hierdoor ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Een verdere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van uw verklaarde problemen met de taliban wordt gevonden onderstaande vaststellingen.

Zo moet worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS die bij de DVZ werd ingevuld, liet optekenen dat u de taliban na uw ontvoering vertelde dat u een winkeltje in Kabul had en dat u timmerman was (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Echter, op het CGVS stelt u enkel dat u de taliban vertelde dat u timmerman was en laat u na te vertellen dat u de taliban ook zei dat u een winkeltje in Kabul had (CGVS, p. 16).

Tevens verklaarde u zowel in de vragenlijst als initieel op het CGVS dat de taliban u vrijlieten omdat ze geen bewijs hadden en liet u na te vermelden dat u een dreigbrief van de taliban heeft ontvangen (vragenlijst CGVS, punt 3.5 ; CGVS, p. 16). Echter, in de dreigbrief van de taliban dd. 28.07.1436 wordt

vermeld dat de taliban u hebben vrijgelaten na bemiddeling (document 15). Pas wanneer expliciet gevraagd wordt of iemand u heeft geholpen om vrijgelaten te worden door de taliban, stelt u op het CGVS dat uw vader de malik en de dorpsouderen heeft aangesproken en dat deze bemiddeld hebben (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de vaststelling dat u de bemiddeling en de dreigbrief niet eerder vermeldde, komt u niet verder dan uw excuses aan te bieden, te stellen dat u enkel de vragen moest beantwoorden en dat u in de war bent (CGVS, p. 17). Deze verklaringen worden niet aanvaard. Er werd u immers expliciet op het CGVS gevraagd om zo volledig mogelijk te zijn wanneer u de kans kreeg om uw problemen en de redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten, te vertellen (CGVS, p. 16).

Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins uw verklaard werk bij IOM tot 2015 of uw verklaarde problemen met de taliban aantonen. Immers, uw taskara (document 1) dateert van 1389 - ofte 2010/2011 (zie administratief dossier) - en stelt dat u zelfstandige bent.

De 2 certificaten betreffende een cursus Engels en een certificaat betreffende een ICT-cursus tonen louter aan dat u deze cursussen heeft gevolgd en tot een goed einde heeft gebracht in de stad Kabul. Immers, de twee genoemde onderwijsinstellingen bevinden zich beiden in de Afghaanse hoofdstad (zie administratief dossier).

Het diploma middelbaar onderwijs op uw naam toont louter aan dat u in 2011 bent afgestudeerd aan de "Mohammad Jan Khan High School".

Het Belgisch medisch attest dd. 07.09.2015 bevat enkel de resultaten van een radiologisch onderzoek aan uw linker knie.

De enveloppe die opgestuurd is vanuit de Afghaanse hoofdstad Kabul toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Kabul heeft ontvangen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve

elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een hoogopgeleide jonge Afghaanse man bent die bekend is met de hoofdstad. Zo heeft u niet alleen uw middelbaar onderwijs met succes afgerond, maar heeft u ook nog eens twee cursussen Engels en een ICT-cursus in de stad Kabul gevolgd (zie supra). Eveneens kunt u de twee Afghaanse landstalen, met name Dari en Pashtou (zie administratief dossier), spreken

en schrijven (CGVS, p. 3). Naast uw kennis van deze twee landstalen is ook uw kennis van de Engelse taal (CGVS, p. 3), een pluspunt bij het zoeken van een job in Kabul.

Bovendien laat u tijdens het gehoor op het CGVS blijken dat u inderdaad vertrouwd bent in de stad Kabul. Zo vermeldt u de buurt Pole Khashti Chawk (CGVS, p. 5). Deze wijk ligt inderdaad in de stad Kabul (zie administratief dossier). Ook stelt u terecht dat Karte Now in het politiedistrict 8 ligt (CGVS, p. 8 ; administratief dossier). Uw verklaring dat het Shaheen centrum waar u een Engelse en een ICT-cursus heeft gevolgd gelegen is in Karte Now (CGVS, p. 8 & 14), is eveneens correct (zie administratief dossier). Tevens vermeldt u de zoo van Kabul (CGVS, p. 14). Er is inderdaad een dierentuin in de hoofdstad (zie administratief dossier). Bovendien verklaart u dat het kantoor van DHL zich in Pol-e Mahmoud Khan in Kabul bevond op het moment dat u er leefde (CGVS, p. 14). Het DHL-kantoor is inderdaad in Pol-e Mahmoud Khan gelegen (zie administratief dossier). Daarnaast stelt u correct dat het kantoor van DHL dichtbij het Ministerie van Defensie gelegen is (CGVS, p. 15 ; zie administratief dossier).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In het feitenrelaas in het onderhavige verzoekschrift, merkt verzoeker op dat hij toen hij in dienst trad van het IOM in 2002 geen leeftijd diende te geven en geen Taskara moest voorleggen. Hij zag er voor zijn leeftijd volwassen uit en was lang van gestalte. Het IOM kon niet weten dat hij zo jong was. Ter staving plakt verzoeker een foto, volgens hem genomen in het jaar 2003, in het verzoekschrift.

2.2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van: "artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie*) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011".

2.2.2. In een eerste onderdeel, voert verzoeker aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Daarbij stelt hij vooreerst dat "verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker."

Vervolgens poneert verzoeker dat ook de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden zijn. Voorts geeft hij een algemene uiteenzetting omtrent de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 19 april 2016 en stelt dat zijn voormalige werkzaamheden voor het IOM een belangrijk element vormen. Tevens wijst hij op informatie van EASO en betoogt hij dat de taliban in zijn regio actief zijn. Verzoeker stelt vast dat zijn tewerkstelling voor het IOM niet ongeloofwaardig wordt bevonden en dat de motivering alleszins niet afdoende is. "Enerzijds benadrukt de verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij tot 2015 voor het IOM in Kabul heeft gewerkt, anderzijds worden er weinig ernstige

elementen weerhouden die geenszins volstaan om te twijfelen aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn job.

Verzoeker neemt de dossierbehandelaar kwalijk voor het feit dat deze hem meedeelde dat er geen bijkomende documenten noodzakelijk waren, terwijl verzoeker deze uitdrukkelijk de vraag stelde of hij bijkomende stukken diende toe te sturen via zijn vorige raadsman. Het is in die zin dan ook zeer triestig om vast te stellen dat de verwerende partij stelt dat verzoeker geen enkel overtuigend recent document neerlegt omtrent zijn recente tewerkstelling voor het IOM.

Daargelaten dat het onderzoek volgens verzoeker niet zorgvuldig is geweest, dient te worden bemerkt dat de motivering van de verwerende partij niet afdoende is. Verzoeker begrijpt werkelijk niet of het CGVS zijn gehele tewerkstelling in vraag stelt dan wel zijn recente tewerkstelling. De beslissing spreekt zich hieromtrent volgens verzoekers dan ook tegen en is geenszins hierover eenduidig te noemen."

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een certificaat van tewerkstelling van 24 mei 2017 en e-mailverkeer. Hij stelt dat deze stukken zijn recente tewerkstelling bij het IOM bewijzen. Verzoeker wijst op de inhoud van het gehoorverslag van het CGVS. Aan de hand hiervan, doet hij gelden dat hij effectief werkzaam was in het kantoor van het IOM tot 14 juni 2015. De datum op het certificaat van tewerkstelling, 16 juni 2015, heeft betrekking op het einde van zijn contract. Na deze datum daagde hij niet meer op en kreeg hij geen nieuw contract. Verzoekers risicoprofiel kan aldus niet worden betwist.

Verzoeker voert aan dat, aangezien hij zijn recente tewerkstelling aantoont, ook geloof kan worden gehecht aan zijn verklaarde problemen met de taliban. Zijn verklaringen zijn doorleefd, gedetailleerd en aannemelijk. "Omtrent het profiel van verzoeker is er geen enkel overtuigend motief opgenomen. Verwerende partij lijkt enerzijds het profiel van verzoeker niet te betwisten, maar anderzijds stelt zij ten onrechte vragen aangaande de overvloed aan neergelegde bewijsstukken. De bemerkingen in verband met de documenten kunnen worden weerlegd.

Met betrekking tot de leeftijd van indiensttreding bij het IOM verwijst verzoeker naar het onderdeel 'feiten', waarbij reeds werd uiteengezet waarom verzoeker op jonge leeftijd is aangekomen. Het is zo dat verzoeker tijdens de drukbezochte sollicitatie niet bevraagd werd over zijn leeftijd, noch diende hij een Taskara voor te leggen. Verzoeker stelt dat hij zelfs op jonge leeftijd er zeer volwassen uitzag, te meer daar hij ook toen een lange gestalte had in vergelijking met een gemiddelde Afghaanse man.

Het enkele feit dat het certificaat van de Rode Halve Maan d.d. 1388 een enkele schrijffout bevat, toont enkel aan dat er in het systeem van de Rode Halve Maan materiële vergissing is ingeslopen. Wat te begrijpen valt in de Afghaanse context. Alleen al op grond hiervan tot ongeloofwaardigheid overgaan is geenszins redelijk.

Voorts stelt de verwerende partij ten onrechte dat de overige neergelegde documenten enkel de naam '(S.A.)' bevatten doch geen foto van verzoeker of verdere identiteitsgegevens waardoor volgens het CGVS niet vaststaat dat deze documenten over verzoeker handelen en niet over een naamgenoot van verzoeker. Deze motivering is werkelijk op niets gesteund en is een bestuur onwaardig. Verschillende certificaten van verzoeker bevatten wel degelijk een foto waarop hij geïdentificeerd kan worden. (stuk 7, stuk 9, stuk 10, stuk II, stuk 20 dossier verzoeker)

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde brieven van het IOM d.d. 20.02.2007 en 21.06.2007 neemt de verwerende partij verzoeker ten onrechte kwalijk dat hij sinds 26 februari 2002 werkte als 'Security Guard', terwijl hij verklaart eerst 5 maanden als tuinman te hebben gewerkt. Hoe dit de voorgaande documenten teniet kan doen, is verzoeker een raadsel. Ten overvloede, daar verzoeker geen ervaring had als ongewapende bewaker, werd hem voorgesteld om een periode ingewerkt te geraken in het kantoor. Hoewel hij werd aangenomen als onbewapende bewaker, diende hij eerst bekend raken met de omgeving en moest hij eerst vijf maanden te werken als tuinman. Na de periode van vijf maanden werd hij opgeleid als onbewapende bewaker en werkte hij er in de die hoedanigheid. Hoe diens bijkomende verklaringen zijn geloofwaardigheid aantasten is verzoeker wederom een raadsel.

In verband met de drie certificaten van UNDSS d.d. 14.11.2006, 13.12.2010 en 31.05.2012 stelt de verwerende partij een eigenaardigheid vast aangaande de tijdsperiode waarin verzoeker de betreffende opleidingen heeft gevolgd. Zo zou verzoeker op 14 november 2006 en op 13 december 2010 reeds een opleiding 'Advanced Security in the Field' met succes hebben afgerond, terwijl hij pas op 31 mei 2012 de opleiding 'Basic Security in the Field II' zou hebben voltooid. Volgens de verwerende partij is het logischer indien men eerst de basisopleiding voltooit om hierna een gevorderde opleiding te volgen. Verzoeker is hiermee niet afdoende geconfronteerd geweest zodat hij in het verzoekschrift dient te repliceren: verzoeker voert aan dat de basiscursussen snel volzet raakten, hij had overigens een van de Basic Training gemist uit overmacht, waarna hem door de Human Resource werd gevraagd of hij een les in de gevorderde cursus zou kunnen bijwonen om na te gaan of hij in staat was om de materie te

volgen. Hierna werden de basiscursussen opnieuw aangeboden, wat verzoeker hierna voltooide omdat dit een verplichting was.

De vier foto's die verzoeker neerlegde, werden volgens verzoeker niet allemaal behandeld. Hij werd overigens niet bevraagd over deze personen. Er werd enkel vragen gesteld over de eerste foto waarbij verzoeker met een buitenlandse militair te zien valt. De twee foto's waarop verzoeker te zien is in burgerkledij wenst verzoeker uw Raad het volgende meedelen: Op een van de foto's is verzoeker te zien met een Financial Officer van het IOM genaamd (S.). (stuk 6c dossier verzoeker) Ook zij werkte op hetzelfde kantoor bij het IOM en was een buitenlander. Op een andere foto is verzoeker afgebeeld met een tweede dame genaamd (M.). (Stuk 6d dossier verzoeker) Zij was een administratieve medewerker bij hetzelfde kantoor van het IOM te Kabul."

Volgens verzoeker is verweerder duidelijk onzorgvuldig geweest, is de motiveringsplicht geschonden en werd zijn profiel onvoldoende onderzocht. Hij was gedetailleerd en consequent in zijn verklaringen. Zo verweerder hem niet geloofde, diende verweerder dit te motiveren. Verweerder motiveert niet concreet dat de door verzoeker neergelegde documenten vals zouden zijn. Verzoeker verwijst integraal naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij over verschillende aspecten geloofwaardige verklaringen aflegde die door verweerder niet worden betwist.

Waar hem een gebrek aan kennis wordt verweten omtrent de buitenlanders die in 2014 werkzaam waren voor het IOM in Kabul, verwijt verzoeker verweerder dat deze *"weinig tot geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker: een man afkomstig uit een afgelegen dorp in Logar, die toch niet hooggeschoold is, noch een hoge positie bezit bij het IOM, maar slechts een ongewapende bewaker is, wiens familie hoofdzakelijk uit landbouwers bestaat.*

(...)

Wat dit aspect betreft, dient verzoeker te benadrukken dat de protection officer daarbij is uitgegaan van zijn eigen verwachtingen terwijl het in de gegeven context niet onaannemelijk is — gezien zijn profiel — dat die hooggeplaatste personen bij het IOM hem niet aanbelangen. De dossierbehandelaar heeft ten onrechte geen acht geslagen op verzoekers verklaring dat hij enkel collega's bij het Security Departement van het IOM bij de naam kent en niet andere werknemers. (CGVS, gehoorverslag pag. 12) Ten onrechte heeft de protection officer zich niet tevredengesteld met de verklaring van verzoeker dat hij — wellicht uit veiligheidsoverwegingen — andere werknemers van het IOM enkel bij hun 'nummer' kende. (CGVS, gehoorverslag, pag. 12)".

In deze wijst verzoeker op een arrest dat in het verleden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gevelde inzake de concrete vraagstelling en analyse van de antwoorden van de betrokkene.

Omtrent de reden van zijn vrijlating en de in dit kader aan hem verweten tegenstrijdigheid, betoogt verzoeker:

"De kritiek van de verwerende partij is echter onterecht. Daargelaten dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet ertoe leent om alle nuttige informatie te verwerken, dient daarbij ook te worden benadrukt dat in het jaar 2015 de Dienst Vreemdelingenzaken het zeer druk had zodat het dan ook waarschijnlijk is dat men minder tijd had om een en ander goed te overlopen. Daarnaast is het een vaststaande gegeven dat aan de asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt meegedeeld kort te verklaren wat hun vrees is en dat ze later uitgebreide verklaringen op het CGVS kunnen afleggen. De argumenten van de verwerende partij overtuigen niet. Te meer, nu uit het gehoorverslag blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van de praktijk op de Dienst Vreemdelingenzaken en zij aan verzoeker vraagt hoe het eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen. (CGVS, gehoorverslag, pag. 2). Verder is het zo dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken de brief neerlegde, waaruit de Dienst Vreemdelingenzaken heeft kunnen vaststellen dat verzoeker nar bemiddeling vrij werd gelaten. Daarnaast is het ook zo dat verzoekers verklaring op de DVZ en het CGVS overeenstemmen, te meer hij verklaarde vrijgelaten te zijn omdat de taliban tegen hem geen bewijs hadden. (CGVS, gehoorverslag, pag. 17 en DVZ verklaring). Voor wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden over waarom verzoeker de bemiddeling op de DVZ niet vermeldde, terwijl hij op het CGVS wel verklaringen aflegt, dient verzoeker op te werpen dat het hier om louter een onbeduidende vaststelling gaat binnen de voorts eensluidende asielrelaas — wat bovendien goed gedocumenteerd is — zodat in de ogen van verzoeker niet kan worden ingezien wat het belang ervan is in het licht van het hele vluchtrelaas."

"Voorts dient verzoeker te bemerken dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds diens documenten inzake de Rode Halve Maan voorlegde. De ambtenaar zou hem hebben gevraagd of hij daar heeft gewerkt. Verzoeker zou toen hebben gerepliceerd dat hij daar geenszins werkte, maar dat hij van hen wel training heeft gekregen."

Betreffende de aan hem verweten tegenstrijdigheid aangaande de inhoud van de dreigbrieven, doet verzoeker gelden dat verweerder rekening had moeten houden met zijn profiel en ten onrechte veel belang hecht aan zijn verklaringen bij de DVZ.

Op basis van het voorgaande, besluit verzoeker dat men onmogelijk kan concluderen dat zijn verhaal geloofwaardigheid ontbeert. Voor andere, eventuele kleine inconsistenties en een gebrek aan uitleg, verwijst verzoeker voorts naar de richtlijnen van UNHCR inzake de beoordeling van en de bewijslast in asielaanvragen, naar rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk en naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op basis van het voorgaande, meent verzoeker dat aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

2.2.3. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, verwijst hij verweerder vooreerst dat niet werd onderzocht hoe zijn vrouw en kinderen vanuit zijn regio van herkomst veilig in Kabul kunnen geraken. Verweerder betwijfelt niet dat zijn vrouw en kinderen nog in zijn regio van herkomst vertoeven. Evenmin betwist verweerder dat zijn vrouw op een dag werd gestopt wanneer zij op weg was naar het ziekenhuis in het dorp. Verweerder lijkt verzoeker desalniettemin als alleenstaande man te beschouwen bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief. Verzoeker werd niet bevraagd over de mogelijkheid om zich, vergezeld van zijn gezin, elders in Afghanistan (bijvoorbeeld in Kabul) te vestigen.

De informatie waarop verweerder zich steunt komt verder voort uit erg korte antwoorden op vragen waarvan het doel niet werd geduid. Verweerder hield geen rekening met de financiële en familiale situatie van verzoeker. Verweerder lijkt volgens verzoeker in te stemmen met de vaststelling dat niemand van zijn familieleden verhuisde omwille van de precare omstandigheden in Kabul. Verzoeker wees op zijn financiële mogelijkheid en het gevaar van een verhuis naar Kabul. *“Dat verzoeker financieel niet in staat is om met zijn gezinsleden, zijn vrouw en maar liefst vier kinderen, te leven in Kabul blijkt uit zijn relaas. Hij heeft jarenlang als een onbewapende bewaker gewerkt. Zijn familieleden zijn landbouwers. Uit het administratief dossier (met name zijn verklaringen op DVZ d.d. 12.II.2015) blijkt ook dat zijn reis hem 10.000 dollar heeft gekost, waarvan hij een deel heeft geleend van een vriend en ander deel heeft betaald door zijn huisraad te verkopen.*

Dat verzoeker zich heeft gevestigd in een vreemde gemeenschap, België, wilt geenszins zeggen dat hij dit in Kaboel ook kan met zijn vrouw en vier kinderen. België, met alle verplichtingen tot opvang die de Vluchtelingenconventie en de Opvangrichtlijn met zich meebrengen, is geenszins vergelijkbaar met Kaboel, een stad waar maar liefst 80% uit sloppenwijken en tentenkampen bestaat.”

Verzoeker voert aan dat hij niet werd ingelicht over de mogelijkheid van een IVA. Hij stelt, verwijzend naar hetgeen UNHCR stelt, dat de rechten van verdediging dit nochtans vereisten.

Verzoeker wijst tevens op de bewijslast inzake een IVA en op het feit dat rekening gehouden moet worden met zijn persoonlijke omstandigheden.

“Verwerende partij stelt dat het UNHCR rapport toelaat te stellen dat alleenstaande mannen, of koppels, onder bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften.

Ten eerste dient hier opgemerkt te worden dat UNHCR hiermee niet zoiets als een weerlegbaar vermoeden in het leven heeft proberen roepen. De bewijslast hiertoe blijft wel degelijk bij verwerende partij liggen. Overigens stelt UNHCR als beperkende voorwaarde dat het slechts onder bepaalde voorwaarden denkbaar is dat alleenstaande mannen, of koppels, zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften. Welke die voorwaarden zijn wordt niet duidelijk gemaakt, en werd ook niet onderzocht.

Wat betreft het voorhanden zijn van de nodige infrastructuur om te voorzien in elementaire behoeften kan opgemerkt worden dat er voor Kaboel erg veel aanwijzingen zijn dat die basisinfrastructuur niet voorhanden is, dat er weinig tot geen kans is op een job, dat er geen onderdak voorhanden is, etc.”

Verzoeker wijst op hetgeen UNHCR stelt en vervolgt:

“Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief het verwacht steun kunnen bieden.

(...)

Kaboel is geëxplodeerd qua populatie en er is een enorme toestroom van IDP's en terugkeerders. Dit leidt ertoe dat mensen in onwaardige omstandigheden moeten leven zonder basisvoorziening.

Het aantal IDP's is in Kaboel verdriedubbeld in twee jaar tijd. Uit objectieve informatie blijkt dat dit een algemeen probleem is in Kaboel, en niet enkel beperkt tot IDP's:

(...)

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

(...)

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

(...)"

In zijn conclusie haalt verzoeker nog aan dat, benevens de reeds hoger aangehaalde schendingen, ook artikel 57/7bis en artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Kopie 'Employment Certificate' d.d. 24 mei 2017

3. E-mail verzoeker gericht aan zijn raadsman d.d. 24 mei 2017 waarbij hij zijn raadsman het stuk nr. 2 overmaakt.

4. E-mail raadsman verzoeker d.d. 24 mei 2017 gericht aan verzoeker: de vraag of verzoeker de e-mailberichten (tussen verzoeker en het IOM) kan doorsturen.

5. Doorgestuurde e-mails door verzoeker aan zijn raadsman d.d. 27 mei 2017

6. 4 foto's verzoeker en derden

7. Secondary School Transcript

8. Kopie Badge

9. Diploma in English Language (cursus 01.03.2014 tot 29.12.2014)

10. Diploma in Information Technology (cursus 01.03.2014-29.12.2014)

11. 2 Certificaten Rode Halve Maan

12. Certificaat 'Basic Security in the Field- Staff Safety' December 2010

13. Certificaat Advanced Security in the field 13.12.2010

14. Certificaat IOM 30 september 2011

15. Certificaat IOM 22 november 2007

16. Certificaat IOM 'Performance Development System (pds) training held on March 07, 2006

17. Certificate of appréciation IOM maart 2013

18. Brief IOM d.d. 20.02.2007

19. Brief IOM d.d. 21.06.2007

20. Certificate of Completion (Six month English language program) (2009)

21. Certificate of Achievement 31 mei 2012

22. Certificaat Advanced Security in the field II. 14.2006"

3. De nota met opmerkingen

3.1. Verweerder voert in de nota met opmerkingen een inhoudelijke repliek op hetgeen er in het verzoekschrift wordt aangevoerd.

3.2. Ter staving van deze repliek, voegt verweerder een uittreksel uit de *UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 bij de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Het gaat om een aantal stukken en e-mailverkeer waarmee hij wilt aantonen dat hij tot in 2015 continu voor IOM werkte en dat zijn relaas berust op de waarheid. Daarnaast legt hij informatie neer over de internetextensie '.int'.

4.2. Verweerder legt op 17 januari 2018 door middel van een aanvullende nota een rapport van december 2017 van EASO neer omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Verweerder betoogt op basis van voormelde rapport dat de situatie in Kabul niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen. Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.”

Verzoeker duidt geheel niet hoe voormeld artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

5.2. De artikelen 57/7bis en 57ter van de Vreemdelingenwet werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Hoe deze artikelen door de bestreden beslissing van 28 april 2017 geschonden zouden kunnen zijn, kan bijgevolg niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin uitgewerkt.

5.3. Waar verzoeker verweerder verwijt dat niet alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar werden afgewogen en dat er geen rekening werd gehouden met zijn belangen, dient verder te worden opgemerkt dat het de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratoire opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratoire bevoegdheid.

5.4. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

5.5. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

5.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.7. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde werkzaamheden voor het IOM in Kabul tot medio 2015. Op basis hiervan, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met en vrees ten aanzien van de taliban. Ter bevestiging van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze problemen en vrees, wordt daarnaast (slechts) verwezen naar twee omissies in verzoekers initiële verklaringen in de vragenlijst en bij het CGVS.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een aantal stukken om zijn tewerkstelling voor het IOM tot in 2015 alsnog te staven. Het betreft daarbij onder meer een certificaat van tewerkstelling en e-mailverkeer uitgaande van het IOM. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota andermaal een veelheid van stukken neer om aan te tonen dat hij weldegelijk tot in 2015 voor het IOM werkte in Kabul. Het gaat vooreerst om een groot aantal originele stukken die blijkens hun inhoud uitgaan van het IOM te Kabul. Verder gaat het om e-mailverkeer tussen verzoekers advocaat en diverse personeelsleden van het IOM in Kabul en België. In één van de e-mails, uitgaande van een zekere H.A.G., wordt daarbij niet alleen verzoekers voormalige tewerkstelling voor het IOM in Kabul bevestigd doch wordt eveneens bevestigd dat hij ten gevolge van deze tewerkstelling problemen kreeg met en werd ontvoerd door de taliban.

De Raad verkeert, bij gebrek aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, in de onmogelijkheid om deze stukken nader te onderzoeken met het oog op een beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

Gezien de Raad hiertoe de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT